

IVAN BUNYIN

Megőszült ég fejem felett

Megőszült ég fejem felett
S faágak, már csontváz-kopáran.
A földre pergett levelek
Sárgája villog még a sárban.

A mennyben már a fagy hörög,
A földnek hervadása néma...
Ifjúságom sok kósza séta
S magányos álmok, örömök.

Plejádok

Leszállt az éj. Sötét, szendergő fák, tavak közt
Bolyongok céltalan.
Friss őszi illatú lombok, szelíd gyümölcsök
Szegélyezik utam.

Ritkásak már a fák, – az ágak szövvényén
A csillag átdereng.
Lassúdan ballagok, – a sétányok sötétjén
Halotti mély a csend.

A hűvös éjidőn csak lépteim kopognak,
S mint cárok címerén:
A Plejádok hideg gyémántjai ragyognak
A néma éj egén.

BAKA ISTVÁN fordításai